

Корона сонетів — твір, що складається із 15 вінків сонетів, пов`язаних спільними римами. Кожен сонет центрального (магістрального) вінка виступає магістралом ще для окремого вінка.

ВІНЕЦЬ ДЛЯ МУЗИ

(Магістральний вінок)

1.

Хто муза для митця? — гірка свобода,

Із піднебесся таємничий глас.

Душа в мистецтві пілігримом бродить,

Ламає простір і спиняє час.

Пізнає у стражданні насолоду

Співець добра, паломник на Парнас.

Хоч глумляться навколо гріховоди,

У чистоті ограниться алмаз.

Чому ж богиня небуттям карає?

Навік натхнення спокій украде!

Крізь терни пролягли шляхи до раю.

Із болю виростає сад чудес.

На подвиги пера благословляє

Супутниця у пекло і в едем.

2.

Супутниця у пекло і в едем —

Чаклунка-муза, дивна і зваблива,

В поезії відродженням цвіте,

Весні у коси заплітає диво.

Розкидує насіння золоте,

Дарує сходам життєдайні зливи,

Одвічність, як мереживо, пряде,

Зірками пише полум'яне читиво.

Хоч голос мрій, мов океан, шумить

Пітьму оман таїть небесна врода.

Обріс шипами травень-оксамит.

Отрута забороненого плоду

Жагою і наснагою кипить,

Живе у пензлях, у словах і нотах.

3.

Живе у пензлях, у словах і нотах

Магічна сила волі та краси.

Повідай щиро, вічна музо, хто ти!

Навіщо маниш у казкову сіть?

Не скаже правди неземна істота,

Хоч має сто облич і голосів.

Вона для серця найсолодший дотик,

Для спраглої душі нектарний сік.

Навік мене безсонням полонила

Мистецтва непохитна цитадель.

Фантазії богиня пишнокрила

Шляхами самозречення веде.

В пільмі палає золотим світилом

Окрилена жага палких ідей.

4.

Окрилена жага палких ідей

Здіймає всеосяжну бурю літер.

О музо, королево юних фей,

Ти янгол мій і безсердечний ідол.

Пекучий слід лишає твій єлей.

На тебе нарікати чи молитись?

Без пісні серце, ніби соловей,

Смутніє в марноті та нудить світом.

Навіщо зловтішаєшся з невдах,

Даруючи фальшиву нагороду?

У клітці рим співає гордий птах...

З тобою не порушити угоди

Тому, хто вибрав безкінечний шлях.

Підкорює душа круті висоти!

5.

Підкорює душа круті висоти,
Зреклася назавжди земних принад.
Митець-Сізіф під гору камінь котить.
Вершина — потойбічна таїна.
Життя поета — дивина природи,
Мов древо правди і гріховних знань,
Цвіте натхненням і красою родить,
Хоч болем буде страчена весна.
За що мене дражнила, хитра музо,
Дала вінок із чорних орхідей? —
Не лаври, а печаль прийняти мушу.
Вона живе усюди і ніде —
Моя любов — святиня і спокуса —
Самітницею ставши для людей.

6.

Самітницею ставши для людей,
Тремка душа сама в собі блукає.
Натхнення пустоцвітом опаде,
В тюрмі рядків уп'юсь вином одчаю.
Журботу притуливши до грудей,
Я тишу на стіні утрат читаю.
Життя краси коротке, ніби день,

Дорога досконалості — без краю.

Бентежна муза — мій суддя і кат.

На мрії вже чекають ешафоти.

Не кинуть люди навіть мідяка

За ці жертовні, вистраждані оди.

Торкнула серце чарівна рука —

Повік мені за міражі боротись.

7.

Повік мені за міражі боротись!

Борець для світу — лиш дивак, бунтар...

У дзеркалі життя, мов у болоті,

Підступно посміхнеться самота.

У вічності вінець без позолоти,

Вінок поета — з вічних запитань.

Дає зерно натхнення диво-сходи,

А люди топчуть золоті жита.

Слова і думи — витончена зброя,

Хоч безліч у митця творінь-дітей,

Не всім є місце у ковчезі Ноя.

За брамою страждань едем росте.

Та як здійнятись в небеса любові,

Закутій болем, ніби Прометей?

8.

Закутій болем, ніби Прометей,
Душі так важко споглядати зорі.
Жадаючи небес, німий Орфей
У ноти перелле любов і горе.
Моя жага — театр і Колізей,
Імперія римованих історій.
Талан мій і талант — чужий трофей.
Для вічності життя — лиш крапля в морі.
О, музо! Забери сумнівний дар,
Зніми з очей полуду, хай прокинусь!
Отруєний прокляттям твій нектар!
Краса — лише оманлива личина.
Твоя прихильність — заважкий тягар.
Чому ж така жорстока ти, богине?
9.
Чому ж така жорстока ти, богине?
Навіщо, музо, маниш на таран?
Сховався під обличчям янголиним
Підступний змій, що поневолив рай.
У вирву мрій без каяття порину,
Хоч знаю — із піску цей дивний храм.
Лишив мені Пегас лише пір'їну.
У віршах-снах ятряться сотні ран.

Проза.кз

Рукописи палають в пічці Бога.

У задзеркаллі німота кричить.

Ніхто не прийде і не дасть нічого.

Тяжіє над душею тінь століть,

Поезії молюсь аж до знемоги,

Натхнення-мука до небес горить.

10.

Натхнення-мука до небес горить.

Зболіле серце свято вірить в чудо.

Я музу кличу і молю навзрид.

Збирає розум почуття-приблуди.

Моє життя застигло поміж рим.

Якби мені повідав хтось, що буде,

Напнула би в душі мільйон вітрил,

Втекла б подалі від жаги-облуди.

Запізно. Не віддати борг повік.

В'язниця без дверей — суцільні стіни.

У пастку чарівний клубок завів.

Поезія — крута моя стежина.

Бує словом дивний зореквіт.

У тернові заховані перлини.

11.

У тернові заховані перлини

Збираю музи на бучний вінець.

Мої рядки — уже нудна рутинна.

Сонети ці — безсилля, не вірець...

Святилище будую на руїнах.

Пихато править Золотий Тілець.

Жадоби розростається пухлина,

Всьому тепер мірило — гаманець.

Служу тобі, богине, безкорисно.

У снах небесний океан штормить.

Тлумачу тишу-сповідь падолисту.

Потік чорнилом кам'яний нефрит.

Долаю до краси шляхи імлісті!

Одвічністю стає прекрасна мить.

12.

Одвічністю стає прекрасна мить,

Мені б лише навчитись зупиняти...

Хмільна свобода із рядків гримить.

Я вірую, що прийде в серце свято.

Як світла не існує без пільми,

Добра без кривди не дано пізнати.

Цілунок музи на душі щемить.

Безсмертя — це не радість, а розплата.

Моє життя, немов печальний міф.

О музо, закрута твоя вершина!

Здолати люту смерть хотів Сізіф.

Повідай, а яка ж моя провина!

Невже таїться гріх у чаші слів,

Коли творіння чисте і глибинне?

13.

Коли творіння, чисте і глибинне,

Пробуджує в серцях лункі пісні,

Всміхається поету світла днина,

У сонці оживають чари снів.

Мої ж сонети, мов трава полину.

В душі скорбота, як іржавий ніж.

Розбиті мрії в забутті спочинуть

Чи біль мій переродиться у гнів?

Вертаюсь, щоб піти. Ходжу по колу.

З пільми жага натхнення гуркотить.

Хоч сумніви холодним градом колючь,

Іду до миру через сотні битв.

Ця мрія, і реальна, і казкова,

В обійми до небес вогнем летить.

14.

В обійми до небес вогнем летить

Натхнення, переболене на вірші.

Спілюють в серці чарівні плоди —

Медами і вином налиті вишні.

У римах недоказане тремтить,

Стікає на папір гаряча тиша.

Перо поріже душу на листи —

Дилеми несвідомого без рішень.

Поезія — це битва божевіль.

Напій оман земну журбу солодить.

Нектар ілюзій, мов отруйний хміль.

Стихія літер обпікає льодом.

Яка ж ціна краси? — одвічний біль.

Хто муза для митця? — гірка свобода...

МАГІСТРАЛ

Хто муза для митця? — гірка свобода,

Супутниця у пекло і в едем.

Живе у пензлях, у словах і нотах

Окрилена жага палких ідей.

Підкорює душа круті висоти,

Самітницею ставши для людей,

Повік мені за міражі боротись,

Закутій болем, ніби Прометей.

Чому ж така жорстока ти, богине? —

Натхнення-мука до небес горить!

У тернові заховані перлини.

Одвічністю стає прекрасна мить,

Коли творіння, чисте і глибинне,

В обійми до небес вогнем летить.